

af Skinnerne er forbunden med en stor Udgift, navnlig med Hensyn til Brolægningen. Hvorledes dette Forhold skal ordnes, tror jeg nok, man kan sige, ikke er afgjort ved nogen Lovbestemmelse. Efter dette Lovforslag kan efter en Koncessions Udløb Indenrigsministeren bemyndige den tidligere Koncessionshaver til at fortsætte Driften, forudsat at der er en Overenskomst til Stede mellem ham og vedkommende Kommunalbestyrelse. Nu vil jeg dog sige, at Spørgsmaalet bliver ikke derved rigtig klart, thi isald en saadan Overenskomst ikke kan staffles til Veje, isald vedkommende Kommunalbestyrelse og vedkommende Koncessionshaver ikke kunne komme overens om de Betingelser, under hvilke Koncessionshaveren vil fortsætte Driften, saa kan Indenrigsministeren ikke bemyndige nogen til at fortsætte Driften; paa hvilken Maade Sagen saa skal ordnes, er ikke nærmere angivet. Jeg tror, at i den Henseende maa man ønske en Tilføjelse til Lovforslaget, saaledes at dette Spørgsmaal bliver klart. — I øvrigt finder jeg, at der er en stor Fordel ved Forslaget, at Myndigheden derefter endelig bliver lagt over paa de rette Hænder, hvad den ikke har været under den nuværende Tilstand. Nu er det Indenrigsministeren, der er nødsaget til at træffe den endelige Afgørelse i det mindste med Hensyn til de Betingelser, der skal knyttes til en Koncession; efter dette Lovforslag er der derimod givet vedkommende Kommunalbestyrelse, Vejbestyrelsen, Myndighed til at angive, paa hvilke Betingelser den mener, at Koncessionen kan gives, og træffe endelig Overenskomst derom under Indenrigsministerens Approbation. Jeg tror, at det er meget heldigt, at Kommunalbestyrelsen faar denne Myndighed i et Anliggende, der saa ganske specielt angaar Kommunen, thi der vil i dennes Bestyrelse altid findes Folk, der ganske anderledes kunne have en Mening om disse Forhold end i Ministeriet.

Jeg vil blot tillade mig at gøre en Bemærkning om et Punkt, der ganske vist kun er ubetydeligt, og som altid ved den senere Behandling kan rettes. Der staar i § 2, at Vejbestyrelsen kan forbeholde sig Ret til at overtage Anlægget efter Forløbet af 20 Aar fra Anlæggets Aabning for Driften, og det er jo derved bestemt, fra hvilket Tidspunkt denne Frist skal regnes. For Øjeblikket tror jeg, at Fristen dels regnes fra Anlæggets Aabning for Driften, dels fra den Dag, da Koncessionen er givet. Jeg tror, at det er korrektest, som der staar i § 2, og jeg kunde derfor ogsaa ønske, da der i § 1 staar, at Indenrigsministeren kan meddele

Eneret „for et bestemt Tidsrum“, at der saa tilføjes: „regnet fra Aabningen af Anlæggets Drift“. Det er jo en ren Ubetydelighed, men jeg tror, det vilde være en Fordel at saa denne Bestemmelse ind.

Det er de Bemærkninger, jeg har villet tillade mig at gøre med Hensyn til dette Lovforslag, som jeg har set fremkomme med megen Tilfredshed, fordi jeg tror, at det vil afhjælpe et virkelig Savn, som ellers vil indtræde i en nær Fremtid; thi der er ikke længe til, at nogle af de Koncessioner, som ere givne af Indenrigsministeren, ville udløbe, en endogsaa om et Par Aar. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale dette Lovforslag.

Urun: Ogsaa jeg vil gerne anbefale Tanken i Lovforslaget, Lovforslagets Princip, men jeg har dog enkelte Indvendinger mod dets Bestemmelser eller Distrikter om Bestemmelser, der mangle i det, og jeg skal tillade mig at fremhæve et Par Eksempler derpaa. — Naar det i Lovforslagets § 1 bestemmes ubetinget, at en Vejbestyrelses Samtykke kræves til Anlæg, saa vil det efter min Opfattelse sige det samme som, at en Vejbestyrelse ogsaa har en ubetinget Ret til at nægte et Anlæg gennem dens Terrain, og det forekommer mig, at Konsekvensen deraf i visse Tilfælde kunde være meget uheldig. Jeg sætter, at Kjøbenhavns og Frederiksbergs Kommuner skal være uenige om Anlægget af en Sporvej, som vilde være i Samsundsens Interesse, en Sporvej, som nødvendigvis skal gaa igennem begge Kommuner — saa vilde der efter min Opfattelse af Lovforslaget ikke være nogen Myndighed, der kunde decidere mellem disse stridende Kommuner, og altsaa vilde dette Anlæg ikke blive til noget. Dette finder jeg meget uheldigt. Og det samme Tilfælde kunde jo gentage sig overalt i Landet. Det er ikke sjældent, at Amtskommuner og Bykommuner ligge i en vis Strid eller i alt Fald staa noget uvenstabeligt over for hinanden, og da vilde et saadant Tilfælde let kunne indtræde, at den ene Part ikke finder det i sin Interesse, at et Anlæg, som hovedsagelig passer for den anden Part, faar Tilladelse til ogsaa at gaa igennem den første Parts Terrain. Jeg mener, at der maa kunne drages Regler derfor, om ikke andet saa saaledes, at Sagen overlades til Indenrigsministeriets Afgørelse, naar der opstaar en saadan Strid mellem to Kommuner, der begge kunne være interesserede i et Anlæg. Jeg finder dernæst, at der i Lovforslaget mangler en Bestemmelse, der kunde raade Bod paa det sørgelige Forhold, som